

Lieta C-344/19

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 2. maijs

Iesniedzējtiesa:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovēnija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 2. aprīlis

Prasītājs:

D. J.

Atbildētāja:

Radiotelevizija Slovenija

[..]

LŪGUMS SNIEGT PREJUDICIĀLU NOLĒMUMU

Vrhovno sodišče Republike Slovenije [Slovēnijas Republikas Augstākā tiesa] izskata lietu darba tiesību jomā, ko uzsāka prasītājs **D. J.** [..] pret atbildētāju **RADIOTELEVIZIJA SLOVENIJA**, publisko tiesību subjektu, Ljubljana, [..],

pieprasot **samaksāt algas starpību 53 985,02 EUR apmērā.**

Vrhovno sodišče Republike Slovenije [..],

Ar rīkojumu [..] 2019. gada 2. aprīlī apturēja tiesvedību un nolēma iesniegt Eiropas Savienības Tiesā lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[oriģ. 2. lpp.]

I. Īss pamatlietas faktisko apstākļu izklāsts

- 1 Prasītājs strādāja algotu darbu kā specializēts raidījumu tehniķis. Viņš sniedza savus pakalpojumus vairākos raidījumu centros (turpmāk tekstā – “RC”) no 2008. gada 1. augusta līdz 2015. gada 31. janvārim, precīzāk, līdz 2013. gada jūnijam ieskaitot Pohorjes [*Pohorje*] RC un no 2013. gada jūlija Krvavecas [*Krvavec*] RC. Darba raksturs, RC attālums no dzīvesvietas [..] un periodiskas grūtības pieļūt RC [..], kuros tika veikti darba pienākumi, radīja nepieciešamību dzīvot [RC] tuvumā. Atbildētāja nodrošināja izmitināšanu RC dzīvojamās telpās (ar virtuvi, dzīvojamo zonu, guļamistabas zonu un vannas istabu). RC vienlaicīgi strādāja divi darbinieki – divi tehniķi, kuri savstarpēji mainījās atkarībā no maiņām vai darba grafikiem. Pēc darba abi tehniķi varēja atpūsties dzīvojamajā zonā vai nodarboties ar brīvā laika aktivitātēm blakusteritorijā. Tie varēja rīkoties ar savu brīvo laiku attiecīgās vietas piedāvāto iespēju robežās.
- 2 Zemāko instanču tiesu konstatējumi par darba laika sadalījumu un darba pienākumu izpildes režīmu ir patiešām nelieli, bet no tiem ir pietiekami skaidrs, ka abi darbinieki strādāja maiņās – pirmā no plkst. 6.00 līdz plkst. 18.00 un otrā no plkst. 12.00 līdz plkst. 24.00. Runa ir par faktisko apstākļu konstatējumiem, kurus vairs nevar apstrīdēt kasācijas instancē. Abi darbinieki vienojās, kurš no viņiem strādās pirmajā maiņā, un kurš – otrajā. Tā kā prasītājs bija filmu un televīzijas seriālu mīļotājs, viņš lielākoties strādāja maiņā no plkst. 12.00 līdz 24.00. Šajā laikposmā veiktais darbs bija “parastais darbs” un prasīja atrasties darba vietā un iekļāva vidēji no divām līdz trim faktiskā darba stundām (RC inspekcijas apgaita, pārbaudes, mērījumi, datu nolasījumi, neliela apkope, filtru nomaiņa, utt.), bet atlikušais laiks bija sēdēšana ekrāna priekšā, skatoties raidījumus, gaidot iespējamus trauksmes signālus un vajadzības gadījumā rīkojoties. Arī skatoties televīziju bija iespējams kontrolēt signālu; tāpēc abi tehniķi darba pienākumu veikšanas laikā varēja uzturēties arī dzīvojamā istabā un skatīties televīziju.
- 3 Atbildētāja maksāja prasītājam algu par divpadsmit parastā darba stundām (par faktisku atrašanos darba vietā). Laikposmu no plkst. 00.00 līdz plkst. 6.00 no rīta tā skaitīja kā atpūtas laiku, par kuru nemaksāja darbiniekam nekādu algu, savukārt atlikušās sešas stundas, kuras neiekļāvās dienas maiņā (piemēram, no plkst. 6.00 līdz plkst. 12.00, vai no plkst. 18.00 līdz plkst. 24.00), tika uzskatītas par nepārtrauktas pieejamības laikposmu. Šajā laikposmā viens darbinieks strādāja (parasto darbu saskaņā ar savu ikdienas maiņu), bet otrais darbinieks bija brīvs. Tas varēja atstāt RC, doties pastaigā ar suni, apmeklēt kādu no apkārtējām mājām vai **[oriģ. 3. lpp.]** jebkuru citu vietu bez ierobežojumiem. Tomēr darbiniekam bija jābūt sasniedzamam izsaukuma gadījumā un, vajadzības gadījumā, jāatgriežas darbā stundas laikā. Atsevišķus konkrētus uzdevumus varēja pildīt jebkurā piemērotākā kārtībā: vienīgi steidzamos darbus bija jāveic nekavējoties, bet atlikušos varēja arī atlikt uz nākamo dienu. Par minēto pieejamības laikposmu atbildētāja aprēķināja un maksāja prasītājam piemaksas pie algas 20 % apmērā no pamatalgas; savukārt, ja minētā pieejamības laikposma laikā pēc izsaukuma bija vajadzīga faktiska pienākumu izpilde (atgriežoties darba vietā), izlietoto laiku aprēķināja un apmaksāja kā darba laiku. Atbildētāja izlīdzināja visas faktiski

nostrādātās darba stundas sešu mēnešu atsaucēs periodā, tādā veidā, lai minētā atsaucēs perioda beigās nebūtu stundu, kas pārsniegtu parasto darba laiku.

- 4 Atbildētāja maksāja prasītājam algu un piemaksas saskaņā ar iekšējo darba laika reglamentu, kura 16. pantā ir noteikts, ka nepārtraukta pieejamība dienesta vajadzībām nozīmē darbinieka sasniedzamību ārpus viņa darba laika, izmantojot telefonu vai citus instrumentus, lai vajadzības gadījumā tiktu garantēta iespēja ierasties darba vietā. Atbildētāja iebilda pret to, lai minēto laikposmu būtu jāuzskata par dežūras laiku. Saskaņā ar minētā iekšējā reglamenta 8. pantu, dežūras laiks ir periods, kurā darbinieks nevar brīvi rīkoties ar savu laiku un tam ir jābūt pieejamam savā grupas vadības noteiktā darba vietā tā, lai minētais darbinieks varētu sākt tā parasto darbu un/vai konkrētas darbības un uzdevumus, kas ir saistīti ar tā darbu.

II. Īss tiesvedības izklāsts un pamatlītas pušu galvenie argumenti

- 5 Prasītājs cēla prasību, lūdzot samaksāt viņam pienākošos algas starpību dažādu pamatu dēļ. *Vrhovno sodišče* sprieduma priekšmets kasācijas tiesvedībā ir prasība samaksāt par tām stundām, kurās prasītājam tika pieprasīta pastāvīga pieejamība (sešas stundas), un, precīzāk, tādā apmērā, kas ir paredzēts par darbu, kas pārsniedz parasto darba laiku (par virsstundām uz bruto summu 53 985,02 EUR). Prasītājs apgalvo, ka atbildētājai bija jāieskaita darba laikā, proti, jāuzskata par faktisko darbu, arī pastāvīgas pieejamības laikposms, kurā viņš principā bija brīvs, neatkarīgi no tā, vai tajā laikposmā viņš bija veicis konkrētus darba pienākumus, vai nē. Savas prasības pamatojumam prasītājs min apstākli, ka viņš dzīvoja savā darba vietā, un šī apstākļa dēļ būtu jāuzskata, ka viņš atradās darba vietā visu laiku, faktiski 24 stundas diennaktī. Darba koplīgumā netika ņemti vērā visi raidorganizāciju darbinieku arodbiedrību centieni regulēt raidījumu centru darbinieku situāciju. Atbildētāja pieņēma iekšējo darba laika reglamentu (2011. gadā), kurā tā definēja pastāvīgu pieejamību kā laiku, kuru neieskaita darba laikā. Tomēr [orig. 4. lpp.] darba rakstura un pastāvīgas atrašanās raidījumu centros dēļ prasītājs nevarēja brīvi rīkoties ar savu laiku, pat laikposmos, kad bija ārpus dienesta, jo, kad tas bija nepieciešams, viņam bija jāatbild uz izsaukumiem un jāatgriežas darba vietā stundas laikā. Ņemot vērā to, ka RC ciematos nebija daudz iespēju iesaistīties brīvā laika aktivitātēs, lielāko daļu laika prasītājs visu laiku palika RC telpās. Prasītājs norāda, ka šis laiks būtu jāuzskata par dežūras pakalpojumu, un tātad par faktisku strādāšanu, un atbilstošā veidā jāapmaksā kā laiks, kas pārsniedz parasto darba laiku (kā virsstundas), kaut arī formāli atbildētāja nepasūtīja un nepieprasīja dežūras pakalpojumu un tātad fizisku atrašanos darba vietā šo sešu stundu laikā.
- 6 Atbildētāja iebilda pret prasītāja prasības pieteikumu. Tā apgalvoja, ka pēc divpadsmit stundām, kurās prasītājs pildīja savus pienākumus, viņš nebija dežūras dienestā, jo bija brīvs vai arī pastāvīgas pieejamības stāvoklī, kas neietilpst darba laikā. Atbildētāja aprēķināja un maksāja prasītājam piemaksas par pastāvīgu

pieejamību (un papildus tam arī piemaksas par neregulāru darba laika sadalījumu) saskaņā ar iekšējo darba laika reglamentu.

- 7 Pirmās instances tiesa noraidīja prasību apmaksāt virsstundas [...]. Tā nosprieda, ka pastāvīgas pieejamības stundas, ņemot vērā prasītāja pienākumu raksturu minētajā laikposmā, nevar tikt atzītas par dežūras laiku. Faktiski nostrādātās stundas tika apmaksātas prasītājam kā parastā darba laika stundas un darba laika sadales ietvaros tās tika izlīdzinātas sešu mēnešu atsaucē periodā. Savukārt atlikušais laiks, kurā prasītājs bija vienīgi pieejams un gaidīja iespējamus izsaukumus, nav uzskatāms par faktisku strādāšanu (faktisku darba pienākumu izpildi), kas būtu uzskatāma par un apmaksājama kā dežūras laiks vai, pārsniedzot parastā darba laika stundas, kā virsstundas. Tajā laikposmā netika prasīta prasītāja fiziska atrašanās darba vietā. Tādēļ minētais laikposms esot uzskatāms par pieejamību, par kuru prasītājs ir saņēmis atbilstošu atalgojumu (20 % no pamatalgas), un nevis par darba laiku. Atbildētāja nebija pasūtījusi veikt dežūras pakalpojumu un nav pieprasījusi prasītājam pieejamības laikposmā atrasties darba vietā. Turklāt, pēc pirmās instances tiesas uzskatiem, ja prasītājs palika darba vietā, proti, RC telpās, pēc savas brīvās gribas, tas nevar pamatot tā prasības pieteikuma apmierināšanu.
- 8 Otrās instances tiesa noraidīja prasītāja apelācijas sūdzību šajā daļā [...]. Šī tiesa nosprieda, ka periodā, kuru prasītājs pieprasa apmaksāt kā darbu, kas pārsniedz parastā darba laika stundas, jo uzskata to par dežūras laiku, tas nebija saņēmis rīkojumu veikt dežūras pakalpojumu un atbildētāja nepieprasīja tam fiziski atrasties darba vietā, bet vienīgi lūdza tam vajadzības gadījumā atgriezties darba vietā stundas laikā. Prasītāja atrašanās [oriģ. 5. lpp.] RC pēc divpadsmit nostrādātām parastā darba laika stundām nav uzskatāma par dežūras pakalpojumu arī tad, ja pēc minētā laikposma prasītājs neatgriezās mājās “otrupus ielejai”. Prasītāja darba pienākums minētajā laikposmā atbilst pastāvīgas pieejamības dienesta vajadzībām definīcijai atbildētājas darba laika reglamenta 16. pantā. Faktiska (parastā) darba ilgums bija divpadsmit stundas, kuras atbildētāja atzina par parastā darba laika stundām un kuras prasītājam ir arī atbilstoši apmaksātas. Atbildētāja atzina un apmaksāja kā parastā darba laika stundas arī faktiskā darba stundas, kuras prasītājs ir nostrādājis, atgriežoties darba vietā pēc izsaukuma, laikā, kad viņš bija pieejamības stāvoklī. Prasītājs izmantoja minētās stundas saskaņā ar izlīdzināšanu sešu mēnešu atsaucē periodā. Otrās instances tiesa turklāt atzina, ka Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk tekstā – “Tiesa”) spriedumi lietās C-303/98, *Simap*, un C-151/02, *Jaeger*, attiecas uz situācijām, kuras nav pilnībā pielīdzināmas.
- 9 Prasītājs iesniedzējtiesā iesniedza kasācijas sūdzību, kurā apgalvo, ka atbildētāja neparedzēja darba laiku un maiņu ilgumu skaidrā veidā, atstājot abiem RC darbiniekiem iespēju par to vienoties. Prasītājs apgalvo, ka tiesa esot nepareizi sapratusi faktiskā darba laika jēdzienu, jo tas esot nevis vienīgi laiks, kurā darbinieks faktiski pilda darba pienākumus, bet arī viss laiks, kurā tas atrodas darba devēja norādītajā objektā. Ar darba laika grafika kalendāru atbildētāja faktiski noteica vairāku dienu darba maiņas. Tā esot ļaunprātīgi izmantojusi pastāvīgas pieejamības institūciju, lai samazinātu prasītāja atalgojumu par laiku,

kurā tam bija jābūt pieejamam. Laikā, kad bija noteikta “vairāku dienu maiņa”, viņš nevarēja rīkoties ar savu laiku, jo atradās vai nu Pohorjes kalnā, vai nu Krvavecas kalnā, šī iemesla dēļ tas nepiekrīt argumentam, ka tajā laikposmā viņš neveica darba pienākumus. Prasītājs apgalvo, ka pastāvīga pieejamība jeb pastāvīga atrašanās RC telpās nozīmē, ka viņš faktiski ir strādājis (vismaz) astoņpadsmit stundas diennaktī, bet pastāvīga atrašanās RC tika prasīta tādēļ, ka raidījumu centros bija jāstrādā divdesmit četrus stundu maiņas.

III. Atbilstošās valsts tiesību normas

- 10 *Zakon o delovnih razmerjih* [Slovēnijas Darba likuma] (turpmāk tekstā – “ZDR”; *Uradni list RS* [Slovēnijas Republikas Oficiālais vēstnesis] Nr. 21/2013 un turpmākie) 142. pantā darba laiks ir definēts šādi:

“142. pants

1) Darba laiks ir faktiska darba laiks un pārtraukuma laiks šī likuma 154. panta¹ izpratnē, kā arī laiks, kas atbilst attaisnotas prombūtnes laikam pamatojoties uz likumu un koplīgumu, vai vispārēju normatīvu aktu.

[oriģ. 6. lpp.]

2) Faktiska darba laiks ir viss laiks, kurā darbinieks strādā, ar ko saprot laiku, kurā darbinieks darba devējam ir pieejams un pilda savus darba pienākumus saskaņā ar darba līgumu.

3) Faktiska darba laiks ir pamats darba produktivitātes aprēķināšanai”.

- 11 Publiskā sektora koplīguma (turpmāk tekstā – “PSK”; *Uradni list RS* Nr. 57/2008 un turpmākie)² 46. pantā ir paredzēts:

“Valsts institūcijas darbiniekam pienākas piemaksas par pastāvīgas pieejamības laikposmu 20 % apmērā no pamatalgas stundas tarifa. Publiskā sektora darbinieka pastāvīgas pieejamības laikposmus neieskaita darba laikā”.

- 12 2010. gada 22. decembra RTV (*Radiotelevizija*, atbildētājas) iekšējā darba laika reglamentā ir paredzēts:

“6. pants

Administratīvajās filiālēs vai administratīvo pakalpojumu ietvaros ir pieļaujams ieviest dežūras pakalpojumu vai cita veida pieejamību dienesta vajadzībām, ja to pamato vajadzība veikt noteiktu darbu bez pārtraukumiem vai noteiktā dienā, vai noteiktā termiņā, ar dabas katastrofām vai cita veida negadījumiem saistīto

1 ZDR 154. pantā ir regulēti darba laika pārtraukumi, kurus ieskaita darba laikā.

2 [Omissis: norādes par pamatlietā piemērojamā koplīguma redakciju].

drošības apsvērumu dēļ, vai tādu ārkārtas apstākļu dēļ, kuri nav atkarīgi no darba devēja gribas un kuru darba devējs nevar novērst.

8. pants

Dežūras laiks ir laikposmi, kuros darbinieks nevar brīvi rīkoties ar savu laiku un tam ir jābūt pieejamam savā darba vietā vai citā vadības noteiktā darba vietā tā, lai minētais darbinieks varētu sākt tā parasto darbu un/vai konkrētas darbības un uzdevumus, kas ir saistīti ar tā darbu. Par dežūras laiku uzskata arī laiku, kuru darbinieks pavada pārvietojoties transportlīdzeklī kā pasažieris.

9. pants

Viss dežūras laiks ir uzskatāms par darba laiku.

[oriģ. 7. lpp.]

16. pants

Ar dienesta vajadzībām saistītās nepārtrauktas pieejamības periodu darbiniekam var noteikt, pamatojoties uz darba procesu un darba gada sadalījumu organizatorisko filiāļu (OF) vai programmu producēšanas filiāļu (PPF) līmenī. Nepārtraukta pieejamība nozīmē darbinieka sasniedzamību ārpus viņa darba laika, izmantojot telefonu vai citus instrumentus, lai vajadzības gadījumā tiktu garantēta iespēja ierasties darba vietā. Maksimālais pieļaujamais laiks, lai sasniegtu darba vietu, ir viena stunda. Nepārtraukta pieejamība ir jāpasūta rakstveidā un vienojoties ar darbinieku vismaz divas dienas iepriekš. Rakstveida rīkojumu (5. veidlapa) par nepārtrauktas pieejamības periodu darbā var noteikt uz mēneša, nedēļas vai dienas pamata.

Nepārtrauktas pieejamības laikposmus neieskaita darbinieka darba laikā”.

IV. Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 13 Šī darba strīda priekšmets ir atalgojums par laiku, kuru prasītājs ir pavadījis pastāvīgas pieejamības stāvoklī. Iesniedzējtiesa apzinās to, ka atalgojums neietilpst Direktīvas 2003/88 piemērošanas jomā. Tomēr, lai pieņemtu lēmumu par prasītāja iesniegto kasācijas sūdzību, tā konstatē, ka ir iespējams lemt par prasītāja prasījuma pamatotību vienīgi pēc tam, kad tiks sniegta atbilde uz šeit uzdotajiem jautājumiem. Šīs lietas īpašo faktisko apstākļu dēļ nav iespējams rast pilnībā skaidru atbildi spriedumos, kuros tika izskatītas analogas problēmas, un, precīzāk, spriedumos lietās:

- *Simap* (C-303/98), kurā Tiesa atzina, ka darbinieka fiziska atrašanās un pieejamība darba vietā specializēto pakalpojumu sniegšanai ir darba pienākumu veikšana, arī tad, ja faktiski sniegtie pakalpojumi atšķiras atkarībā no apstākļiem (medicīniskā personāla dežūras pakalpojumi);

- *Jaeger* (C-151/02), kurā Tiesa atzina, ka situācijā, kurā darbiniekam ir uzdots būt pieejamam dienesta vajadzībām un būt pastāvīgi sasniedzamam, neatradoties darba vietā, un kurā, kaut arī darbinieks ir pieejams darba devējam, jo tam ir jābūt sasniedzamam, tas var rīkoties ar savu laiku ar mazākiem ierobežojumiem un pievērsties savām interesēm, par “darba laiku” direktīvas izpratnē ir uzskatāms vienīgi laiks, kurā ir faktiski pildīti darba pienākumi;

[oriģ. 8. lpp.]

- *Tyco* (C-266/14), kurā Tiesa nosprieda, ka par darba laiku ir uzskatāms arī laiks, kurā darba ņēmējs pārvietojas ar darba transportlīdzekli, jo darbs tiek veikts teritorijā un darba pienākums ietver arī pašu pārvietošanos uz klientu atrašanās vietām, kurās darbinieks veic savus darba pienākumus;
 - *Matzak* (C-518/15), kurā Tiesa nosprieda, ka arī ugunsdzēsēja, kuram ir jābūt sasniedzamam, atrodoties savā dzīvesvietā, un kuram ir pienākums ierasties darba vietā astoņu minūšu laikā pēc izsaukuma, sasniedzamība ir darba laiks, neatkarīgi no apstākļa, ka tā pārvietošanās un iespēja rīkoties ar savu brīvo laiku ir ierobežoti sakarā ar sasniedzamības pienākumu, uzskatot, ka šajā kontekstā ir svarīgi divi apstākļi, proti, ka dežūras laikā darbiniekam ir jābūt mājās (noteiktā vietā) un ka reaģēšanas laiks ir īss (8 minūtes).
- 14 Iesniedzējtiesai zināmie šīs lietas faktiskie apstākļi atšķiras no faktiskajiem apstākļiem iepriekš minētajās lietās darba specifikas dēļ un darba pienākumu izpildes vietas atrašanās dēļ. Šajā gadījumā tie ir raidījumu centri, kuri atrodas grūti sasniedzamās vietās, it īpaši nelabvēlīgu laika apstākļu gadījumā. Pohorjes RC atrodas 1050 m augstumā virs jūras līmeņa, savukārt Krvavec RC atrodas 1740 m augstumā virs jūras līmeņa, tāpēc darbinieki, kuri ir norīkoti strādāt tādos raidījumu centros, visu laiku dzīvo tur. Tajās vietās ir samazinātas brīvā laika pavadīšanas iespējas. Turklāt viena no šīm vietām ir tik tālu no prasītāja pastāvīgās dzīvesvietas, ka nav pat teorētiskas iespējas atgriezties mājās labvēlīgāku laika apstākļu gadījumā. Iesniedzējtiesa uzskata, ka prasītāja situācija atšķiras no darbinieku situācijām lietās, kuras jau ir izskatītas Tiesā. Iesniedzējtiesa saskata atšķirību ar lietu *Simap* (C-303/98) apstākļi, ka aplūkojamajā gadījumā pieejamības laikposmu laikā nebija pieprasīta un nebija nepieciešama prasītāja fiziska atrašanās un pieejamība darba vietā, izņemot intervences gadījumu. Salīdzinot ar lietu *Jaeger* (C-151/02), ar kuru ir vislielākā līdzība, iesniedzējtiesa saskata atšķirību apstākļi, ka aplūkojamajā gadījumā prasītājam bija daudz lielāki ierobežojumi rīkoties ar savu brīvo laiku un pievērsties savām interesēm objektu atrašanās vietas dēļ (un nevis tāpēc, ka tam bija jābūt sasniedzamam). Atbildētāja nenoteica precīzu vietu, kurā bija jāatrodas prasītājam. Iemesls, kāpēc prasītājs dzīvoja darba vietā, bija nevis tas, ka viņam bija jābūt pieejamam pieejamības laikposmu laikā, bet gan darba pienākumu izpildes vietas ģeogrāfiskās īpatnības. Šī tiesa saskata atšķirību no faktiskajiem apstākļiem lietā *Tyco* (C-266/14) tajā, ka darba procesa ziņā nav iespējams pielīdzināt braucienu uz klientu dzīvesvietām ar pieejamības situāciju. Un,

visbeidzot, atšķirība no lietas *Matzak* (C-518/15), pēc iesniedzējtiesas uzskatiem, ir apstākļi, ka prasītājam netika uzdots atrasties konkrētā vietā, un viņam bija arī daudz lielāks laiks atbildei uz izsaukumu.

[oriģ. 9. lpp.]

15. Jautājumi, kurus iesniedzējtiesa uzdod Tiesai, ir šādi:

- Vai Direktīvas 2003/38 2. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādos apstākļos kā šajā tiesvedībā par darba laiku ir uzskatāma pastāvīga pieejamība, kuras laikā radiotelevīzijas raidījumu centrā strādājošam darbiniekam ārpus darba laika (kad tā fiziska atrašanās darba vietā nav nepieciešama) ir jābūt sasniedzamam pēc izsaukuma un vajadzības gadījumā jāierodas darba vietā stundas laikā?
- Vai tādos apstākļos kā šajā lietā pastāvīgas pieejamības jēdziena definīciju ietekmē apstākļi, ka darbinieks dzīvo dzīvojamās telpās tajā objektā, kur viņš strādā (radiotelevīzijas raidījumu centrā), jo teritorijas ģeogrāfiskās īpatnības padara ikdienas atgriešanos mājās (“otrupus ielejai”) par neiespējamu (vai sarežģītāku)?
- Vai atbilde uz diviem iepriekšējiem jautājumiem būtu atšķirīga, ja konkrētajā teritorijā brīvā laika pavadīšanas iespējas ir ierobežotas vietas ģeogrāfisko īpatnību dēļ, vai tajā darbiniekam ir lielākas grūtības rīkoties ar savu brīvo laiku un pievērsties savām interesēm (kas nebūtu, ja viņš dzīvotu mājās)?

[..]